

SLÄKT FORSKAREN

HELSINGFORS SLÄKTFORSKARE r.f.

Jubileumsnummer

1973–1993

COLLEGIUM GENEALOGICUM HELSINGFORSIENSE

Nr 1/1993

(Delvis avskrivet 2022 av Tony Kronqvist)

HELSINGFORS SLÄKTFORSKARE RF

– 20 ÅR –

PROGRAM

för

FESTMÖTET

den 13 maj 1993 kl. 17

i Kampens servicecentrum

Helsingfors

OUVERTURE

Antonio Vivaldi "La primavera"

Johannes Brahms "Schertzo"

Tatjana Kulikova (piano)

Alexander Kulikov (violin)

HÄLSNINGSORD

Ordf. Gunni Busck-Nielsen

FESTDIKT

Robert Hellman reciterar

Irma Hagströms dikt

vid 10-års jubiléet

FESTTAL

Georg Luther

Jean Sibelius "Romance"

Ernest Bloch "Nigun"

Tatjana Kulikova (piano)

Alexander Kulikov (violin)

UPPVAKTNINGAR

SLÄKTFORSKAREN

Organ för Helsingfors Släktforskare r.f.
Redaktör: Lars Holm

Årgång 19

13 maj 1993

Nr 1/93

Innehåll:

Festmötets program

Pärmens insida

	sid.	(här)
Verksamhetsplan för 1993	2	(-)
Förord	3	(4)
Bild av Nils Kock	4	(-)
Ragnar Mannil: Till minnet av Nils Kock	5	(5)
” ” Fem Arbis-år gav upphov till Helsingfors Släktforskare	6	(5)
Lars Holm: Intervju med Nils Kock 9.11.1992	8	(7)
Gunni Busck-Nielsen: Med Helsingfors Släktforskare genom 20 år	13	(11)
Verksamhetsberättelse för år 1992	26	(-)
Balansräkning 31.12.1992	27	(-)
Styrelseledamöter 1973–1993	28	(-)
Revisorer och revisorssuppleanter 1974–1993	29	(-)
Resor och exkursioner 1984–1992	30	(- skild lista)
Föredragshållare och -ämnen 1983–1992 (93)	32	(- skild lista)
Per-Johan Aschan: Carl Henrik Aschan, släktens första apotekare	34	(-)
Föreningens bibliotek	44	(-)
Medlemsförteckning per den 1.1.1993	45	(-)
Styrelsens medlemmar 1993	52	(-)
En bildkavalkad ur föreningens fotosamling är insatt mellan sidorna 27 och 27 och paginerad	I–XII	(-)

FÖRORD

Vår förening kan i år blicka tillbaka på en 20-årig framgångsrik verksamhet. Vi kallar därför detta årets första nummer av Släktforskaren för Jubileumsnummer och det utkommer till festdagen den 13 maj 1993 istället för att som vanligt ha utkommit i februari månad.

Till föreningens 10-års jubileum 1983 skrev vår mångårige ordförande Nils Kock en förtjänstfull historik som utkom den 7 maj 1983 och som skildrar de tio första åren av vår verksamhet. Årets jubileumsnummer gör ej anspråk på att vara en historik i egentlig mening utan fastmer ett utvidgat nummer av Släktforskaren med särskild tonvikt på vad som timat i föreningen under åren 1983–1993.

Utan att använda överord kan man väl säga, att intresset för släktforskning vuxit enormt under de gångna tio åren. Allt flera människor är intresserade av sina rötter.

Mycket har också gjorts för att underlätta släktforskningen; ny teknik och nya metoder har utarbetats och många nya släktgenealogier har publicerats. Vår förening har hållit sig väl framme; vår skriftserie Uppsatser har hittills utkommit med tio volymer och har innehållit flera intressanta bidrag; våra möten har alltid varit välbesökta, likaså våra resor och exkursioner.

Jag passar på detta tillfälle att tacka våra medlemmar för visat intresse under de gångna åren och riktar mig särskilt till de medlemmar som suttit i föreningens styrelse och där gjort en vägande insats föreningen till fromma.

Helsingfors i maj 1993
Gunni Busck-Nielsen
Gunni Busck-Nielsen
Styrelseordförande
Helsingfors Släktforskare r.f.

TILL MINNET AV NILS KOCK

Föreningens förre ordförande *Nils Ruben Kock* avled bruten av en svår sjukdom den 21 november 1992 i en ålder av 75 år. Han var född i Snappertuna den 1 december 1916 och blev student i Ekenäs 1939. Han blev diplomekonom från Svenska Handelshögskolan 1945 och verkade därefter som kamrer och chef för marknadsföringen vid Jordbrukarnas Mjölcentral, det stora företag som senare gick under namn av Hemholmen. Han var också CGR och han fungerade som revisor i olika företag i mer än 40 år.

Nils Kock hörde till stiftarna av Helsingfors Släktforskare. I denna förening gjorde han en nära tjugoorig fullodig insats. Vid det första årsmötet den 27 februari 1974 utsågs han till ordförande i föreningen, en uppgift som han framgångsrikt, samvetsgrant och plikttroget handhade till dess han 1988 överlämnade klubban i yngre händer. Framför allt var han administratör. Föreningen fick stadgar, verksamheten sina bestämda former med månadsmöten, studiecirkel, bibliotek, exkursioner och resor, publikationer med Släktforskaren och den aktningsvärda serien Uppsatser, av vilken redan tio volymer har utkommit. Kontakterna utåt, till genealogiska organisationer i eget land och utomlands var för Nils Kock utomordentligt viktiga.

Till tioårsjubileet 1983 skrev Nisse föreningens historik. Den som läser den 50-sidiga skriften idag kan på varje sida se med vilken inlevelse han varit med om att bygga upp vår förening. Medlemsutvecklingen kan ses som en mätare på en framgångsrik verksamhet. Det första året 1973 var medlemmarna 28, tio år senare 165, efter ytterligare tio år 250. Hemligheten med framgången låg inte uteslutande i Nisses egen arbetsinsats, utan främst i hans förmåga att samla omkring sig och entusiasmera villiga medarbetare. Framgången är resultat av ett lagarbete, där många medlemmar varit med och hjälpt till.

Som släktforskare utgick Nils Kock från det för de flesta naturliga intresset för den egna släkten. Han hörde till den genealogiska stamtruppen i Arbis under många år. Liksom i allt han företog sig gick han metodiskt tillväga, och snart blev han kallad till ledare och lärare för nya grupper av blivande släktforskare. Han var med om organiserandet av ett stort antal kurser och konferenser. De finlandssvenska släktforskarkonferenserna i Järvenpää, Mariehamn, Nykarleby, Åbo och Helsingfors hade i Nils Kock en intresserad och kunnig kraft vid planeringen. Han ville aldrig lämna någonting åt slumpen och improvisationen.

Vi är många som minns Nils Kock. Vi minns honom som en hedersman, pålitlig och trofast i den uppgift han gått in i. Men framför allt minns vi hans aldrig svikande vänfasthet.

Ragnar Mannil

Ragnar Mannil:

FEM ARBIS-ÅR GAV UPPHOV TILL HELSINGFORS SLÄKTFORSKARE

Man lär sig genom att undervisa andra. Det är en gammal erfarenhet som måhända kan ses som en av faktorerna bakom tillkomsten av Helsingfors Släktforskare. Hur det blev så vet kanske inte alla idag av föreningens 250 medlemmar. Den kärntrupp av frejdiga entusiaster som grundade föreningen den 16 maj 1973 var föga mer än en tiondedel av dagens stora medlemsantal. Det som

förenade dem var att de alla – eller de flesta av dem – under flera år hade deltagit i Helsingfors svenska arbetarinstitutets kurs i släktforskning som jag hade glädjen att få leda under åren 1968–1973.

Helt oerfaren var jag kanske inte, då jag började. Medlem i Genealogiska samfundet hade jag blivit 1945. En sommar satt jag i Vörå kyrkoarkiv och lärde mig känna den kyrkliga folkbokföringen. Det var på den tid då man ännu fick hålla i böckerna och bläddra i dem. Snart nog hittade jag också vägen till Vasa landsarkiv och småningom började besöken i riksarkivet i Helsingfors höra till rutinen. På 60-talet läste jag historia vid universitetet och fick på så sätt lära mig historisk forskningsmetodik. Och min kandidatavhandling behandlade en släktforskare, professor Woldemar Backman, en legendarisk österbottnisk genealog.

Men att börja undervisa var en stor utmaning. Det är ju inte nybörjare man möter i Arbis. Det gällde för läraren att läsa på ordentligt före varje lektion. Allra viktigast var dock att utgå ifrån att också deltagarna har erfarenheter att ge gruppen. Jag tror att det var grunden till den goda stämning och det glada kamratskap som uppstod under de fem arbisåren. Det var fråga om ett givande och tagande som gav alla –läraren lika väl som eleverna – kunskaper och erfarenheter. För varje lärare är det också viktigt att våga erkänna att det är många saker som man inte vet. Inom genealogin kan man ju ibland få arbeta med ett problem i årtal, kanske årtionden. Själv letade jag i trettio år efter en anfader som år 1774 dök upp på en gård i Oravais och småningom gifte sig med änkan på gården. Det visade sig att han kom från Tegby i Umeå socken. Sedan gick det lätt att komma vidare.

För läraren gällde det att för varje gång hitta på nya uppgifter. Under vårterminerna brukade vi mötas i riksarkivets forskarsal varannan vecka. Och där kunde alla deltagare arbeta med sina egna projekt, och läraren gick omkring och försökte hjälpa till med problemlösningen. Följande vecka blev det teori på Dagmargatan.

Exkursionerna var viktiga inslag i studierna. Vi besökte församlingarnas centralregister, stadsarkivet, universitetsbiblioteket och Brages urklippswerk. I Åbo lärde vi känna handskriftsavdelningen vid Åbo Akademis bibliotek (alltid värd ett besök) och landsarkivet. Den 16 och 17 mars 1973 var vi i Stockholm, där vi lärde känna Riksarkivet och Krigsarkivet. Oförglömligt blev besöket i Kungliga Bibliotekets handskriftsavdelning, där chefen Harry Järv visade oss bibliotekets dyrgripar.

Det har väl av det jag hittills sagt framgått, att deltagarna spelade en nyckelroll under de fem arbis-åren. Gustaf Aminoff var den ständige eldsjälens och entusiastens. Mer än vanligt kunniga var Margareta Damsten, Hagar Jansén, Else-May Johansson och Nils Kock – ja, och många fler.

När fem år hade gått, fann jag det tillrådligt att sluta. ”Nu har jag lärt er allt det jag vet, nu är det dags för er att gå vidare” var mitt besked. Det var då som beslutet fattades att den genealogiska samvaron och de fortsatta studierna skulle ske i en förening. Idéns upphovsman var visst Gustaf Aminoff, men det är sedan en annan historia.

Under de tjugo år som gått sedan 1973 har det särskilt glatt mig att så många blivit genealogin trogna och att de värvat nya medarbetare i en viktig uppgift. Inte minst har det glatt mig att flera

av arbis-gänget fått släktforskning som yrke och att många vågat bli lärare och på så sätt lärt sig ännu mer.

Lars Holm:

INTERVJU MED NILS KOCK 9.11.1992

LH: Du har varit med från början och du har samarbetat med Gustaf Aminoff, som var en av initiativtagarna till vår förening. Förstår jag rätt, var han en riktig idéspruta. Utöver de vackra minnesord över honom som du skrev i 10-årshistoriken, kanske du har något att tillägga om samarbetet med Aminoff?

NK: Ja, det var en mycket givande tid. Man hade knappast kunnat föreställa sig, att den lilla plantan skulle utvecklas till ett stort träd. – Gustaf Aminoff var faktiskt en av initiativtagarna, kanske den ivrigaste jämte Margareta Damsten, och så plockade de mig in i det hela. Ger man lillfingret så tar de hela handen och så är man sen med i fortsättningen. – Han var nog en stor idéspruta, Gustaf Aminoff, faktiskt på många olika sätt. Och han hade fina idéer många gånger, men han hade ibland lite svårt att hålla sig på jorden. Han ville flyga ut i det blå och kom ibland med idéer som ej var genomförbara. Men det var ett mycket inspirerande samarbete vi hade med honom. Jag vet att det var många av våra äldre medlemmar som inte riktigt gillade honom, men tog man honom på det rätta sättet så tycker jag nog att man kom bra överens med honom.

LH: Våra stadgar inregistrerades 1975. En stadgeändring skedde år 1978 varvid bl.a. den i de första stadgarna intagna bestämmelsen att styrelsemedlem kan omväljas bara en gång slopades. Vad anser du om de nuvarande stadgarna, är de helt ändamålsenliga eller finns där något du ville ha slopat eller tillagt?

NK: Jag tycker att stadgarna fortfarande är mycket normgivande och klara. Det var naturligtvis inte så lätt i början att få alla sakerna med, men jämförda med andra stadgar tycker jag att de är alldeles up to date. Likaså stipulationerna beträffande ekonomi och redovisning. Sedan när vi kommer till det där med organisation och förvaltning kan man säga att det i dagens läge kanske kunde finnas skäl att ompröva dessa punkter. Närmast då med tanke på styrelsens sammansättning och styrelsemedlemmarnas antal och deras arbetsuppgifter. Jag tror att där kunde finnas orsak att göra vissa ändringar. Kanske utöka styrelsemedlemmarnas antal och lite tänka igenom vad som i dagens läge är viktigast. Vi får ju ändå komma ihåg, att när de här stadgarna utarbetades var föreningen ganska liten; 1973 var det knappt 30 medlemmar och 1978 kanske 50, medan vi nu är uppe i 250 medlemmar. Och det betyder nog att det faktiskt kunde förefinnas skäl att fundera på styrelsemedlemmarnas arbetsuppgifter och antal. Det är det enda jag vill säga om stadgarna.

LH: Jag kom med i föreningen 1983 och då sammankom vi i EFFOA's personalmatsal vid Södra Kajen 8. Sedan har vi ambulerat tills vi nu kommit till Kampens Service-central som är ganska bra. Idealet vore naturligtvis en egen lokal, men det är väl en önskedröm. – Här kommer vi också in på föreningens ekonomi. Anser du den nuvarande medlemsavgiften vara lämplig, eller borde den kanske höjas? I dessa osäkra tider är det ju fara värt att de små understöd vår förening får ytterligare kommer att krympa. Har du några kommentarer?

NK: Möteslokalerna ja. Vad det nu gäller storlek och användbarhet var EFFOA's personalmatsal vid Södra Kajen 8 en mycket trivsamt lokal, sist och slutligen. Personligen tyckte jag ändå bäst om bibliotekets föreläsningssal; kanske beroende på att jag så att säga mera håller mig till formaliteter. Där finns all behövlig apparatur, framför allt ljudförstärkare och möjlighet att få dia-projektor och overhead apparat och allt vad en föredragshållare behöver. Det var sen en annan sak att många av föreningsmedlemmarna tyckte att läget var alldeles på sidan om.

Vad beträffar Kampens Servicecentrum är det ju nog en mycket central plats i och för sig; den har ju det goda med sig att trafikförbindelserna är så bra och det är naturligtvis en stor fördel. Men matsalen som mötesplats är inte den bästa möjliga. Där tillkommer det eviga problemet med hörbarheten.

Vad medlemsavgifterna beträffar så tycker jag att de är på ganska lämplig nivå. Understöd har vi fått från olika fonder och institutioner och där är väl ej någon större fara att de kommer att falla bort. Svenska Folkskolans Vänner har hjälpt oss hela tiden ävenså Svenska Kulturfonden. Helsingfors stad kan naturligtvis minska på de redan tidigare ganska små understöden men knappast kommer de väl ändå att helt falla bort.

LH: Vid vårt månadsmöte den 16.9.1992 var ett rekordstort antal medlemmar närvarande, nämligen 83 personer. Då föreningen ännu trampade i barnskorna var månadsmötena i mindre skala och var kanske så att säga mera intima tillställningar. Ander du föreningens nuvarande medlemsantal – cirka 250 medlemmar – vara lämpligt för våra nuvarande resurser eller anser du ytterligare tillväxt vara önskvärd?

NK: Svårt att säga om medlemsantalet kommer att ytterligare öka. Jag är lite rädd att det kanske kommer att gå tvärtom. Jag skall återkomma till den frågan lite senare här.

LH: Är de unga mera intresserade av den tvåspråkiga Datateknik för Släktforskning rf? – Så en annan sak. Vi får sällan nytt material till vår skriftserie Uppsatser. Man får det intrycket att vår nuvarande medlemskår i stort sett forskat färdigt. Är det fara värt att vi blir en allmänskulturell pensionärsförening med tonvikt på historia och enkannerligen personhistoria och att den genealogiska forskningen råkar i bakgrunden? Du har hållit kurser i släktforskning. Är kursdeltagarna mest pensionärer eller finns det också yngre intresserade med?

NK: Så är det fråga om nyrekryteringen och där nämner du bl.a. Datateknik för Släktforskning. Det är ju nånting som hör till dagens moderniteter; det skall nu vara datateknik också i släktforskning. I Sverige har de som känt kommit mycket längre i den saken. Så inte vet jag om där är något ont att säga om det; tvärtom är det ju bara bra att de försöker sig på det också i Finland. Och i den mån det kommer yngre generationer med i bilden så kommer de att alltmera gå över till datorer.

Detdär att vår förening kunde bli en allmänskulturell förening med tonvikt på historia eller personhistoria mera än på genealogisk forskning är förstås en utveckling som inte är riktigt önskvärd, men allt beror ju i sista hand på vad föreningens medlemmar vill! Vad beträffar bristen på material till Uppsatser är det ju en fråga som herrar och damer styrelsemedlemmar borde sätta sig ner och fundera över vad som kunde göras.

LH: Beträffande skolningsprogram och släktforskarkonferenser citerar jag ur 10-års historiken sid. 23:

”I samband med Genealogiska Samfundets i Finland 60-årsjubileum framlade Gustaf Aminoff ett förslag om sammankallande av en expertkommitté för att behandla följande ärenden:

- 1) enhetliga program i släktforskning
- 2) skolning av kursledare
- 3) samarbete mellan i landet verkande släktforskarsammanslutningar
- 4) ordnande av årliga släktforskardagar på olika orter”

Såsom du redan nämnde för tio år sedan har de två sista punkterna förverkligats, men hur är det med de två första?

NK: Du citerar de fyra punkterna ur 10-års historiken. Sen säger du att de två sistnämnda punkterna har förverkligats, med andra ord 3) och 4), men nog har det också gjorts en hel del för att skola kursledare. Jag har ej klart för mig hur mycket man gjort, men jag vet att det har funnits någotslags fortbildningskurser för kursledare där bl.a. Margareta Damsten har varit med, så det har nog gjorts nånting på den fronten, men tyvärr naturligtvis endast på finska. Tyvärr, liksom från vår sida sett, annars är det ju inget fel på det, man forskar som känt mycket på finskt håll.

LH: Ett intressant inslag i år var den första släktforskarmässan som anordnades i somras i Åbo och där vår förening som enda svenskspråkig släktforskarförening var representerad. Vad anser du om ett sådant ”jippo”? Och vad tycker du om de årligen återkommande släktforskardagarna samt släktforskarkonferenserna i övrigt, deras uppläggning och behållningen av desamma?

NK: Du nämner släktforskarmässan som ordnades senaste sommar i Åbo. Det var en fin sak att Helsingfors Släktforskare kunde vara med som enda svenskspråkiga släktforskarförening. Jag tycker det är hedersamt gjort. Det kostade ju en hel del men det gäller att hålla sig framme. Antagligen kommer det att bli nån fortsättning på mässorna.

Släktforskardagarna som är på finska sidan har hållits varje år på olika orter i landet. De har varit väl besökta och de visar att de har en funktion att fylla. Också de svenskspråkiga konferenserna som hållits vartannat år har varit välbesökta. 1982 började de. Då var vår förening arrangör och konferensen hölls i Träskända (Järvenpää). 1984 var den i Mariehamn, 1986 i Jakobstad-Nykarleby. 1988 anordnades den i Åbo och 1990 i Helsingfors vid vilken vår förening var värd i samarbete med Helsingfors Arbis.

LH: Nu några ord om föreningens publikationer. Utgivningen av Uppsatser upplever f.n. en viloperiod på grund av brist på material. Har du synpunkter på våra publikationer?

NK: Uppsatserna upplever en viloperiod säger du och det är en beklaglig sak och det borde nog funderas ordentligt på det problemet. Sen den andra publikationen Släktforskaren, vår medlemstidning. Den har ju utvecklats speciellt under den nuvarande redaktören och jag tycker att den är mycket givande.

LH: I nr 2/92 av Släktforskaren undrar signaturen ”Hittills ostraffad” hur lagen om integritetsskydd kommer att inverka på släktforskningen. Tror du att denna välmenande men kanske ej så genomtänkta lag kan komma att sätta hämsko på den framtida släktforskningen?

NK: Den heter väl personregisterlagen. Trots att den har varit i kraft i tre år är det fortfarande något dunkelt över den. Ur släktforsarsynpunkt är det hela mycket underligt. Man måste få tillstånd av vederbörande eller deras efterkommande att publicera uppgifter om födelsetid och dödstit. Det var ju någon som ville göra ett register över Finlands generaler och det strandade just på den här lagen. Man kan nog säga att lagen kommer att sätta hämsko på släktforskningen.

NK: Sen har jag en sak som jag ville ta upp alldeles speciellt med en särskilt stor rubrik. Det gäller kurser i släktforskning. Det har i många år oroat mig och mången annan också att det finns så få personer som kan och vill ordna kurser i släktforskning. Det kan ändå sägas vara A och O för om inte dessa kurser i släktforskning i arbetarinstitut och medborgarinstitut tas upp igen i Helsingforsregionen så kommer situationen att bli mycket allvarlig. Intresset för släktforskning faller liksom tillbaka och föreningen får inte nya medlemmar. Det är ju genom dessa kurser vi har fått många nya medlemmar. Då när vår förening startade var det Ragnar Mannil som höll sin sista kurs 1972–73 i Helsingfors Arbis. Han hade hållit sina kurser i kanske fem-sex år. När han slutade så hoppade Gustaf Aminoff in och höll några kurser i Arbis. Sedan kom Margareta Damsten. Hon har nu hållit på med sina kurser i Arbis i tio eller tolv år. Men nu detta läsår 1992–93 finns det ingen kurs i släktforskning i Helsingfors Arbis, ej heller i Esbo eller i Grankulla, överhuvudtaget inte i hela Helsingforsregionen och det är en synnerligen fatal sak. Där tycker jag att vår förening är på sitt sätt medansvarig så att vi skall få det hela igång igen. Jag föreslår, att styrelsen behandlar den här saken alldeles speciellt och utser eller försöker utse – vad skall vi nu kalla det – en speciell arbets- eller kurskommitté för att grunna på dethär problemet, var vi skall få fram lämpliga lärare. Jag har för min del hållit kurser i många år i Esbo och Grankulla t.o.m. i Karis och i Ekenäs. Jag har även hållit kortare kurser på olika folkhögskolor o.s.v., men jag tycker inte att de här korta kurserna på 2–3 dagar är det underlag som intresserade släktforskare borde få. Det är först dessa Arbis-kurser som kan omfatta cirka 40 studietimmar som blir en någorlunda enhetlig grund för att man sen på egen hand skall kunna fortsätta och bli verkligt intresserad. Som du själv vet har vi fått massor av nya medlemmar den vägen.

Detta kursproblem borde vi ta med i vår förenings aktivitet t.ex. i samarbete med Arbis i Helsingfors. Det borde fås igång om möjligt redan nästa höst.

Det var nu det jag närmast har på hjärtat. För övrigt önskar jag föreningen all lycka och framgång även i fortsättningen. Det har varit angenämt och mycket intressant att följa med hur den lilla plantan har vuxit upp till ett stort träd.

Gunni Busck-Nielsen
MED HELSINGFORS SLÄKTFORSKARE r.f. GENOM 20 ÅR

När man sår ett frö, beror det mycket på jordmånen och näringen om det skall kunna växa upp till en stor planta. För tjugo år sedan såddes ett frö i en jordmån av släktforskarintresse och kamratskap. Vårdag med en näring av initiativrikedom och organisationsförmåga växte fröet upp till den livskraftiga planta vår förening kan förliknas vid i dag. Så här gick det till.

Den spontana början

Den 11 april 1973 avslutade Ragnar Mannil sin sista kurs i Släktforskning vid Helsingfors svenska arbetarinstitut. På Gustav Aminoffs förslag samlades kursdeltagarna den 23 maj till en kamratsits för att hylla sin avhållna kursledare med anledning av hans 50-årsdag. Margareta Damsten föreslog då spontant att kursdeltagarna skulle fortsätta att träffas regelbundet kring den gemensamma hobbyn – släktforskning. Gustaf Aminoff åtog sig att sköta det praktiska och den 19 september samlades ett trettital intresserade i Helsingfors Sparbanks klubblokal, Kalevagatan 1 a, till det första mötet, där Nils Berndtsson som föredragshållare talade om Genealogiska Samfundets Bibliotek.

Ytterligare ett par möten hölls samma höst. På programmet stod genealogisk frågetimme med riddarhusamanuensen Ingeborg Dyhr-Sylvin och föredrag av heraldikern Gustaf von Numers om vapenristningarna på Tullholmarna utanför Hangö. Året avslutades med en julfest – en tradition som vi sedan dess har hållit fast vid.

Man samlades vanligen på en onsdag – även det en tradition, som vi har hållit fast vid – och gruppen kallade sig därför till en början "Genealogiska onsdagsklubben" eller kort och gott "Onsdagsklubben".

Det första årsmötet hölls den 27 februari 1974 och betraktas inofficiellt som föreningens konstituerande möte. Av de 33 inskrivna medlemmarna var 29 närvarande. En först interimstyrelse valdes med Nils Kock som ordförande och Margareta Damsten, Viveca Kuusiola, Ingrid Bruun, Gustaf Aminoff, Eija Syväri och Gurli Sirén som medlemmar. Bland styrelsens viktigaste uppgifter var att uppgöra förslag till stadgar. Ett sådant förslag kunde sedan under höstens lopp godkännas av medlemmarna.

Stadgarna

Stiftelseurkunden och stadgarna godkändes på årsmötet den 15 januari 1975 och inlämnades den 23 januari till föreningsregistret för registrering av föreningen. Efter en del smärre ändringar i stadgetexten, kunde föreningen sedan upptas i föreningsregistret den 2 oktober 1975.

I dessa stadgar står det bl.a. att föreningen heter Helsingfors Släktforskare r.f. och att dess hemort är Helsingfors stad, dessutom sägs det att föreningens officiella språk är svenska. Föreningens ändamål är att sammanföra amatörgenealoger, som deltagit i släktforskarkurser vid arbetar- och medborgarinstituten i svenska Nyland samt anordna gemensamma möten med föredrag och rådgivning i genealogiska eller därmed närstående kulturämnen. Dessutom kan föreningen ordna studiebesök, resor och exkursioner i Finland och utlandet.

Stadgarna säger vidare att årsmötet är högsta beslutande organ, som bl.a. utser styrelsen och stormästaren. Styrelsen är verkställande organ, Stormästaren, som även är medlem av styrelsen, fungerar som föreningens ordförande. Hans uppgift är att organisera den aktiva mötesverksamheten i enlighet med stadgarna, årsmötets beslut och styrelsens direktiv. Det framgår inte av stadgarna, men styrelsens uppgift blir att sköta det organisatoriska, övervaka medlemskartotek, bokföring, ekonomi m.m.

Till styrelsens första ordförande väljes Nils Kock och till stormästare Gustav Aminoff.

Efter några års verksamhet var man mogen att vidtaga vissa ändringar i stadgarna. På ett extra föreningsmöte i januari 1978 behandlades styrelsens förslag till stadgeändringar, som sedan godkändes på det ordinarie årsmötet en månad senare. Förutom en del formella förbättringar i texten, ges nu klarare regler för kallande av ständigt medlem och hedersmedlem. Stormästarens post inom styrelsen slopas.

Åtta år senare på årsmötet i februari 1986 fattades beslut om nya stadgeändringar, bl.a. för att en inskrivningsavgift skulle kunna införas. Styrelsen fick i uppdrag att uppgöra ändringsförslaget, vilket sedan behandlades på ett extra föreningsmöte i januari 1987. I sin redogörelse för förslaget sade styrelsens ordförande Nils Kock bl.a. att utvecklingen hade gått vidare sedan de gamla stadgarna godkändes, vilket allmänt sett kunde motivera ändringar i stadgarna. De ursprungliga medlemmarna hade nu stigit till drygt 200. Bl.a. hade styrelsen tagit fasta på namnet Helsingfors Släktforskare och slopat ordet amatör i § 2. Titeln Stormästare, som ursprungligen medtagits för föreningens grundare Gustaf Aminoff, hade slopats. Istället hade införts möjligheten att utse korresponderande medlemmar, samtidigt som skillnaden mellan betalande och kallade ständiga medlemmar klargjordes. Även en inskrivningsavgift hade införts. Andra smärre ändringar av praktisk art hade också gjorts. Efter diskussion och ett par ändringar godkännes texten för behandling på följande årsmöte, där stadgeändringen slutligen godkändes.

Föreningens emblem

På julfesten den 10 december 1975 erhöll föreningen det vackra emblem, ett stiliserat stamträd som växer upp ur en båt, vilket påtagligt symboliserar föreningens verksamhet och hemort. Emblemet pryder bl.a. pärnarna på medlemstidningen och skriftserien Uppsatser. Det hade komponerats och donerats av den kända heraldikern Gustaf von Numers (1912–1978), som hade fattat ett varmt intresse för föreningen och även var en av de första föredragshållarna. Det latinska namnet som förekommer under emblemet har tillagts av Gustaf Aminoff.

Verksamheten

Föreningen fann tidigt den verksamhetsform, som medlemmarna tycktes trivas bäst med. Den viktigaste verksamhetsformen, *månadsmötena*, utformades som en kombination av trivsam samvaro med en pratstund över en kopp kaffe och ett givande program bestående av frågepanel eller, för det mesta, ett föredrag. En mycket stor del av föredragen har hållits av föreningens medlemmar. Ofta har de berättat om sina egna forskningar, problem i samband med dem och ibland hur dessa har lösts, men i andra genealogin närbesläktade ämnen har också tagits upp till behandling i föredragen. Även utomstående föredragshållare har anlåtats. Nils Berndtsson från Riksarkivet och heraldikern Gustaf von Numers har redan nämnts. Professor Bertel von Bonsdorff, författarinnorna Solveig von Schoultz och Barbara Winckelmann, undervisningsrådet Nils-Göran Engström är andra exempel. Ofta har det varit frågan om specialister på särskilda gebit. En förteckning över alla föredragshållare och deras ämnen finns på sidan 32.

En annan av föreningens bärande verksamhetsformer, nämligen *resor och exkursioner*, inleddes redan under onsdagsklubbens andra år. Då gjordes en första studieresa till Sverige och en kontaktresa till Jakobstad. Sedan utvecklades en tradition med åtminstone en längre utflykt eller resa och en eller två kortare exkursioner per år. Denna aktivitet har varit mycket populär. För det

mesta har vi kunnat fylla en hel busslast med deltagare. Som det framgår av förteckningen på sidan 30 blir det väldigt många och intressanta utflyktsmål på tjugo år. Målen är främst arkiv och bibliotek, av vilka vi har bekantat oss med de flesta, somliga t.o.m. flera gånger. Gamla herrgårdar är naturligtvis även mycket intressanta utflyktsmål för släktforskare. Fördelen med föreningsutflykter är, att man inte sällan får bekanta sig med ställen, vilka man som enskild människa aldrig skulle komma åt att besöka.

Ansvariga för exkursionerna och resorna har varit många under de gångna åren, tre medlemmar har i alla fall lagt ned särskilt mycket arbete på just denna aktivitetsform: Lars-Johan Jansson, som under sintid som viceordförande (1980–86) planerade och ledde en lång rad lyckade resor under denna period, Carl-Christian Zitting, som bl.a. tagit initiativet till och lett många förnäma herrgårdsbesök, och Eija Francke, som ställt sina kontakter och professionella erfarenheter som researrangör till föreningens förfogande – isynnerhet studieresorna till Sverige är oförglömliga i många medlemmars minnen.

Studiecirkeln inledde sin verksamhet hösten 1980 under ledning av Margareta Damsten, som redan en längre tid hade givit undervisning i läsning av gamla handstilar. Tidvis har Ingeborg Dyhr-Sylvin och Gunni Busck-Nielsen varit meddragare av studiecirkeln. Verksamheten inleddes av Ragnar Mannil, som föreläste om släktforskning. Sedan har verksamheten fortsatt under 45 minuter före varje ordinarie månadsmöte. Man kan behandla olika för släktforskningen viktiga ämnen, men i huvudsak har det varit fråga om läsning av gamla handstilar.

Våren 1988 inleddes ett *specialprojekt*, som visade sig vara mera omfattande än väntat. Upprörda av det hot om destruktion av en del gamla gravstenar på Sandudds begravningsplats, som då förekom, beslöt föreningen fotografera sådana gravstenar på Sandudds gamla begravningsplats, som är äldre än från år 1900. Ungefär 15 medlemmar har sedan dess under våren och försommaren fotograferat dessa stenar och antecknat vad som står på dem. Vad vi ursprungligen hade uppskattat till ett hundratal stenar har visat sig vara närmare tusen. Därför pågår projektet fortfarande. Materialet kommer i sinom tid att deponeras i Svenska folkkultursarkivet, där det blir tillgängligt för såväl föreningens medlemmar som för andra forskare.

Möteslokalerna

Till en början samlades man, som nämnts, i *HSB:s trivsamma klubblokal*. Den var emellertid rätt populär och redan tidigt blev man tvungen att söka en alternativ lokal. Genom förmedling av en av medlemmarna fick man kontakt med *EFFOA, vars personalmatsal*, Södra kajen 8, ställdes till förfogande för månadsmötena – kostnadsfritt! Fördelen med den var bl.a. att den låg centralt och att det är möjligt att koka kaffe där, ett jobb, som under årens lopp flera medlemmar som värdinnor frivilligt och förtjänstfullt har åtagit sig. En annan fördel var, att lokalen var tillräckligt stor för en växande förening som vår.

Efter att ha växlat mellan HSB och EFOA under ett par års tid fortsatte föreningen sedan att hålla sina möten hos EFOA ända till utgången av 1987. Då sålde EFOA byggnaden och flyttade ut. Föreningen förhandlade med köparen, Nordiska Investeringsbanken, om att få stanna kvar, men trots ett välvilligt bemötande kunde banken inte lova någonting säkert. Den internordiska banken hade ett otympligt beslutandeorgan, bestående av nordiska politiker, som hade svårt att bestämma sig om banken överhuvud skulle flytta in i huset. Då kom en annan av medlemmarna

som en räddande ängel och förmedlade kontakten till *Finlands Röda Kors, vars personalmatsal* på Fabriksgatan 1 a vi fick hyra för en liten slant. Salen är trivsamt och ligger någorlunda centralt även den. Kaffe fick vi köpa av FRK, vars värdinna var så vänlig att ställa fram det i termoskannor före mötena. Den långsmala, pelarförsedda, salen är däremot inte så praktisk för en föredragshållare, som även får kämpa med akustiken. Rätt så hastigt växte föreningen dessutom ur salen – med i medeltal 60 deltagare per möte blev det helt enkelt för trångt.

Då dök ett nytt alternativ upp. Det nya *stadsbiblioteket* i Böle har ett stort auditorium för ca. 100 personer, försett med talarpodium, mikrofon och projektorer. Ett utmärkt rum för föredragshållare. Dessutom finns där ett kafé intill auditoriet, där man kan samlas en stund före mötena. Hyran var heller inte högre än hos FRK. Trots allt var inte heller detta vad som medlemmarna trivdes bäst med. Läget uppfattades som avsidat, det var besvärligt att ta sig dit, och bilisterna blev aldrig riktigt du med bibliotekets garage under huset. Kaféet var inte lika intimt som man är van med, här var ju en hel del utomstående också. Dessutom stänger biblioteket obönhörligt kl. 20, då alla måste vara ute. Någon riktig tid för diskussioner efter föredragen blev det inte.

Ett nytt sökande ledde småningom fram till det nya *Kampens Servicecentrum* vid Salomonsgatan 21 B med sitt kafé i gatuplan och sin stora matsal en våning ned. Från och med februarimötet 1992 håller föreningen sina möten här. Det blev till en början ganska mycket experimenterande med var i den långsträckt matsalen föredragshållaren borde stå samt hur föreningens egen enkla högtalaranläggning borde användas för att ge så tydligt och klart ljud som möjligt. När det sedan slutligen visade sig att servicecentret har en egen alldeles utmärkt högtalaranläggning, löste sig problemen med det samma.

Lokalen är den mest centrala, som föreningen har haft, med goda förbindelser åt alla håll. Centrets ledning är mycket välvilligt inställd till föreningen och personalen mycket hjälpsam. Vi hoppas att samarbetet med centret skall bli långvarigt.

Medlemstidningen

Det första numret av medlemstidningen "*Släktforskaren*" såg dagens ljus den 19 april 1975. Där kan man bland annat läsa om föreningens verksamhet hittills, och om Jakobstadsbesöket i november 1974. Där kan man även studera de första stadgarna. Redaktör för medlemstidningens två första nummer var Gustaf Aminoff. Första och enda numret 1976 redigerades av Wilhelm Schalin. Därefter tog Calle Zitting över 1977 till våren 1978. Hösten 1978 övergick redaktionsansvaret till Erik Åström. Den sysslan skötte han sedan troget till våren 1987. Sedan dess har Lars Holm haft ansvaret för tidningens redaktion. Tack vare dessa redaktörers tragna arbete har medlemstidningen utvecklats till inte bara ett fungerande informationsorgan utan även till ett intressant och läsvärt blad, som t.o.m. efterfrågas utanför vår egen krets. Redaktörerna är allt värda en eloge för detta arbete.

"*Släktforskaren*" är som sagt främst avsedd som ett informationsblad för medlemmarna, men distribueras också som ett kontaktorgan till kontaktföreningar, bibliotek, understödsgivare och andra som är intresserade av föreningens verksamhet. Den utkommer med två nummer årligen och innehåller sådana uppgifter om föreningen, som verksamhetsprogram, verksamhetsberättelser, bokslut mm. Dessutom ingår däri allt emellanåt medlemsförteckning,

forskarregister, bokbestånd och styrelsens kontaktuppgifter. Slutligen ingår där ofta artiklar, referat och notiser av intresse för medlemmarna.

”Släktforskaren” har en och annan gång utkommit med en bilaga. Å var fallet 1990, då det förnyade forskarregistret gavs ut som en 40 sidors bilaga till nr. 1/1990. Där ingår uppgifter om 151 medlemmars avslutade eller pågående forskningar med register över de släkter, gårdar, boställen, hemman och torp som är objekt för forskningen.

Även nr. 2/1991 hade en bilaga, ”Finländska flyktingar till Sverige under Stora ofreden”. Detta är ett exempel på samarbete med våra rikssvenska kolleger. På ett gemensamt möte i Helsingfors den 4 april 1990 med Upplands Släktforskare framkom en efterlysning på personer, som under stora ofreden flytt till Sverige och där sedan inte kunnat spåras. Resultatet är en samling uppgifter från svenska släktforskare om personer, som i svenska kyrkböcker står antecknade som flyktingar från Finland, ibland t.o.m. med angivande av den ort varifrån de kommit. Samlingen är långt ifrån fullständig och uppgifterna är inte alltid så fylliga, men den kan vara ett hjälpmedel, när man letar efter anor, som under stora ofreden försvunnit i det okända.

Skriftserien

Som redan framgår ur de första stadgarna ”kan föreningen också utöva genealogisk publikationsverksamhet”. Avsikten är att ge medlemmarna tillfälle att publicera sina forskningsresultat och andra uppsatser, som kan vara av intresse för en vidare krets. I enlighet med detta fick styrelsen på årsmötet den 18 februari i uppdrag att undersöka möjligheterna att inleda publikationsverksamheten. Ett publikationsutskott tillsattes bestående av Boris Lindblad, Boke Reuter och Madeleine Wessman. I redigeringsarbetet deltog dessutom Heikki H. Herlin, Runar Saarnio och Margareta Damsten.

Efter idogt arbete av publikationsutskottet utkom sedan föreningens första publikation, *UPPSATSER I*, den 1 april 1977. Den innehåller artiklar, skrivna av föreningens medlemmar, samt en genomgång av föreningens verksamhet 1973–1976.

UPPSATSER II utgavs hösten 1978. Redaktionsutskottet bestod nu av Carl Christian Zitting, Wilhelm Schalin och Margareta Damsten.

UPPSATSER III utgavs vintern 1980 och i redaktionsutskottet satt Erik Åström, Margareta Damsten, Gustaf Aminoff och Brita von Herzack.

Därefter tillsattes en publikationskommitté, vars ordförande är medlem av styrelsen.

UPPSATSER IV utgavs hösten 1981. Ordförande för publikationskommittén var Erik Åström och övriga medlemmar Margareta Damsten, Irma Hagström och Anne-Marie Silin.

UPPSATSER V utgavs våren 1983 i samband med 10-årsjubileumsfestligheterna. Publikationskommittén hade samma sammansättning som föregående.

UPPSATER VI utgavs våren 1984. I publikationskommittén satt Erik Åström, ordf., Gisela Juselius, Kerstin Hindström och Jarl Schönberg.

UPPSATSER VII utgavs 1985. Publikationskommittén hade samma sammansättning som föregående.

UPPSATSER VIII utgavs 1987. I publikationskommittén satt Lars Holm, ordf., Gisela Juselius och Jarl Schönberg.

UPPSATSER IX utgavs 1988. Publikationskommittén hade samma sammansättning som föregående.

UPPSATSER X utgavs hösten 1990. Publikationskommittén hade samma sammansättning som föregående.

UPPSATSER XI planeras utkomma hösten 1993. Publikationskommittén består av Lars Holm, ordf., Gisela Juselius. En plats är vakant.

Det är ett stort arbete, som under alla dessa år har utförts med detta publikationsarbete, helt på frivillig bas och utan ersättning åt kommittémedlemmarna. Föreningen är dem ett stort tack skyldig. Samtidigt kan det konstateras, att det ändå är förbundet med stora utgifter att utge publikationer av denna typ. Utgivningen har delvis finansierats av föreningen segna medel, men utan det understöd som Svenska Folkskolans Vänner, Svenska Kulturfonden och dåvarande Helsingfors Sparbank under åren har bidragit med, skulle utgivningen ha varit betydligt svårare. Understödgivarna skall därför även ha deras rättmätiga tack.

I detta sammanhang må även särskilt omnämnas dåvarande ordförande Nils Kocks förtjänstfulla 10-års historik, som han utarbetade till 10-års jubiléet 7 maj 1983. Som en riktig släktforskare var han alltid mån om att så mycket som möjligt om föreningen skulle kunna dokumenteras för eftervärldens forskare.

Biblioteket

Enligt stadgarna har föreningen rätt att taga emot understöd, donationer och testamentariska gåvor. Detta har bland annat lett till att föreningen erhållit en del genealogisk litteratur. Denna litteratur beslöt man tidigt göra tillgänglig för medlemmarna, Redan 1975 ställde Madeleine Wessman utrymme till förfogande för biblioteket i sitt hem på Jungfrustigen och höll öppet några timmar före varje möte. När hon 1976 flyttade till en annan lägenhet var denna praxis emellertid inte längre genomförbar.

Biblioteket hamnade sedan hos den nya bibliotekarien Gunlög Johnsson, i vars källare på Sjötullsgatan bokbeståndet förvarades. Gunlög tog emot lånebeställningar före varje möte och gjorde upp listor över nyförvärv för publicering i Släktforskaren.

1982 erhöll föreningen sedan ett erbjudande om att hyra ett rum hos KFUM på Elisabetsgatan för mindre sammankomster och uppställning av vårt bibliotek. Rummet skulle få disponeras en gång i veckan på torsdagarna. Styrelsen accepterade erbjudandet och flyttade dit biblioteket. I samma veva lyckades det sekreteraren Gunni Busck-Nielsen att komma över några låsbara bokskåp, vilka kunde ställas upp i det nya utrymmet. Förutsättningarna för en mera regelbunden låneverksamhet

var nu vid handen. Man beslöt att hålla biblioteket öppet två torsdagar i månaden, vilket i dag vill säga andra och tredje torsdagen i månaden. Styrelsen har även i regel hållit sina sammanträden där.

Gunlög Johnsson verkade som bibliotekarie ända fram till februari 1984. Följande år sköttes sysslan av Else-Maj Riska, som 1986 efterträddes av Gisela Juselius. Hon lade ner en hel del arbete på biblioteket. Bl.a. katalogiserade hon bokbeståndet och organiserade utlåningen. Hon publicerade även boklistor i medlemstidningen samt berättade om nyförvärv och andra intressanta böcker på månadsmötena. Dessutom såg hon till att medlemmarna inlämnade kopior av sina antavlor till föreningen och uppgjorde en förteckning över de släkter som förekommer på de inlämnade antavlorna. Idén är, att medlemmarna skall kunna se om någon annan har samma anor som de själva och därmed eventuellt spara forskningsarbete. 1991 efterträddes hon av Mary-Ann Hydén, som var mycket intresserad av och aktiv inom föreningen. Tyvärr blev hennes tid i föreningen allt för kort. Hon avled plötsligt i maj 1992. Bibliotekarie fr.o.m. september 1992 har varit Mikael Busck-Nielsen.

Extern verksamhet

Föreningen gick redan tidigt in för att knyta kontakt med andra släktforskarföreningar och -organisationer. Detta har sedan förblivit ett av rättesnörena för verksamheten.

Den första kontaktföreningen blev Jakobstadsnejdens Släktforskare 1975. Sedan följde Ålands Släktforskare 1976 och Vasa Släktforskare 1980. I Sverige knöt föreningen tidigt kontakt med Östgöta Genealogiska Förening, Henric Sollbes förening. Småningom har vi knutit kontakt med de flesta svenskspråkiga och även några finskspråkiga släktforskarföreningar i Finland. Våra rikssvenska kontaktföreningar har också med tiden blivit ganska många. Med dessa föreningar utbyter vi skrifter och medlemstidningar, men även de personliga kontakterna är viktiga. En hel del sådana kontakter har knutits under de gemensamma möten, som vi bl.a. har haft med Jakobstadsnejdens Släktforskare, Ålands Släktforskare, Vasa Släkt- och Bygdeforskare, Lahden Seudun Sukututkijat, Östgöta Genealogiska Förening, Raseborgs Släkt- och Bygdeforskare i Ekenäs, Sällskapet för Släkt- och Hembygdsforskning i Hangö samt Föreningen Släktforskare i Uppland.

Enligt årsmötets beslut den 18 februari 1976 inträdde föreningen som medlem i Genealogiska Samfundet i Finland, Helsingfors, och Genealogiska Föreningen, Stockholm. Medlem av föreningen för Datateknik (Finland) blev föreningen 1986. År 1987 erhöll föreningen status som stödjande medlem av den då nygrundade rikssvenska centralorganisationen Sveriges Släktforskarförbund. Under studieresan till Göteborg våren 1991 blev föreningen sedan också medlem av Person- och Lokalhistoriskt Forskarcentrum (PLF), Oskarshamn.

Vår förening har även aktivt deltagit i olika konferenser. I samarbete med Genealogiska Samfundet i Finland och internationella Studieförbundet arrangerade föreningen den första svenskspråkiga släktforsarkonferensen i Järvenpää, vari 19 av föreningens medlemmar deltog. Sådana konferenser har sedan arrangerats vart annat år på olika orter i samarbete mellan den lokala föreningen, Genealogiska Samfundet och Studiecentralen Svenska Studieförbundet. År 1990 var det åter vår förening tur att vara lokal arrangör. I konferensen, som hölls i Svenska Arbetarinstitutet i Helsingfors, deltog 60 av föreningens medlemmar.

Föreningen har också i mån av möjlighet varit representerad på de finskspråkiga av Genealogiska Samfundet arrangerade släktforskarkonferenserna. Det kan här nämnas att Eija Francke på konferensen i Imatra 1992 höll ett föredrag om "att släktforska i Sverige". Även i andra sammanhang har Eija lärt ut sina specialkunskaper om släktforskning i Sverige.

I den Nordiska släktforskarkonferensen 1–9 september 1982 i Åsljungagården i Skåne deltog 10 av föreningens medlemmar.

I släktforskarkonferensen 1990 i Dorpat, Estland, deltog Kaj Duncker.

Utan de släktforskarkurser, som först Gustaf Aminoff och sedan Margareta Damsten och Nils Kock har hållit i arbetarinstitutet skulle föreningen inte ha haft ett så stort medlemsantal som den har nu – ca. 250. Men kurserna har inte bara varit viktiga för vår förenings medlemsantal, utan dessa kurser skulle t.ex. många släktforskare inte ha förstått att handskas med det gamla arkivmaterialet och mikrofilmsrullar på ett korrekt sätt. Det är därför viktigt att kursverksamheten även i framtiden kan fortsätta. En av föreningens målsättningar framöver kommer därför att vara att verka för utbildningen av lärare i släktforskning.

Hedersmedlemmar och ständiga medlemmar

Här följer några ord om några medlemmar, som under årens lopp har bidragit så mycket till föreningen, att de har gjort sig förtjänta av de hedersbetygelser, som enligt stadgarna kan utdelas: Kallandet till hedersmedlem och till ständig medlem.

På den första julfesten kallades *Ragnar Mannil* till hedersmedlem av föreningen. Som kunnig lärare och pedagog var det han, som inspirerade eleverna till fortsatta träffar även efter att han hade slutat sina släktforskarkurser i Helsingfors "Arbis". Han har under alla åren visat stort intresse för föreningen, både under sin tid som kanslichef för Svenska Folkskolans Vänner och som privat släktforskare. Hans intressanta föredrag har alltid varit lika klara och instruktiva.

I samband med Jakobstads släktforskares Helsingforsbesök den 19 april 1975 kallades den gästande föreningens ordförande *Paul Andersson* till hedersmedlem nr. 2 i vår förening.

På årsmötet februari 1977 kallades Gustaf Aminoff, som avgått från styrelsen, till ständig medlem och förlänades samtidigt den personliga titeln Stormästare. Gustaf var redan då sjuk och trött, men var med i föreningens arbete så gott han orkade ända fram till sin död den 6 april 1981. I sina minnesord över honom säger Nils Kock bl.a.: "Han var idésprutan och eldsjälens när vi startade verksamheten 1973. Många av de principer vi då slog fast gäller fortfarande för Helsingfors Släktforskare r.f..... Hans genealogiska kunskaper och hans ständigt porlande idékälla ledde till initiativ och aktiviteter som varit till stor nytta för släktforskningen i Finland."

På årsmötet i februari 1982 kallade *Ingeborg Dyhr-Sylvin* till föreningens tredje hedersmedlem. Hon hade gjort sig känd som släktforskare på Riddarhuset, där hon hade varit amanuens i 12 år. Medlem av HSF blev hon 1975 och har sedan ställt sina gedigna kunskaper till föreningens förfotande, bl.a. genom föredragsverksamhet, som medlem av frågepaneler och som ledare av studiecirkeln. Nämnas bör att hon efter många års forskningar 1991 gav ut boken "Den gamble

leutnanten och hans släkt", som av Genealogiska Samfundet tilldelades det nyinrättade Alceniuska priset för bästa släktbok det året.

På årsmötet den 23 februari 1983 kallades på årsmötet två välförtjänta personer till hedersmedlemmar: De stiftande medlemmarna *Margareta Damsten* och *Nils Kock*. Båda hade verkat energiskt och aktivt för föreningen ända sedan den stiftades, Margareta först som föreningens "Mamma" och senare som styrelsemedlem, ledare för studiecirkeln och representant för föreningen i olika sammanhang. Dessutom hade hon som lärare i släktforskning i "Arbis" inspirerat otaliga elever att gå med i vår förening, något som hon gjorde ända till hon 1992 slutade sin lärargärning.

Nils Kock hade verkat som styrelsens ordförande under så gott som hela dens existens och som sådan varit sammanhållande och drivande kraft i föreningen. Efter 15 år som styrelseordförande avgick han på årsmötet den 15 mars 1989. Hans intresse för föreningen minskade likväl inte därmed. Han lät gärna sin erfarenhet och sakkunskap utnyttjas som rådgivare och dragare av specialuppdrag, bl.a. som medlem i arrangörskommittén för svenskspråkiga släktforskarkonferensen i Helsingfors 1990. Han satt även med i planeringskommittén för 20-årsjubiléet, men fick inte uppleva själva jubiléet. Bruten av en svår sjukdom avled han i november 1992. Ragnar Mannils minnesruna över Nisse ingår i detta jubileumsnummer av Släktforskaren.

På årsmötet 22 februari 1984 kallades *Gunlög Johnsson* till ständig medlem för 6 aktiva år inom föreningen isynnerhet i sin egenskap av bibliotekarie.

1979 kallar styrelsen direktör *Henric Sollbe* (1902–1987) i Norrköping till föreningens korresponderande medlem. På årsmötet 20 februari 1985 kallas han sedan till hedersmedlem för det stora och välvilliga intresse som han städse visat vår förening och dess verksamhet, liksom även för hans beredvillighet att bistå enskilda föreningsmedlemmar. Vem och hurudan han var framgår av minnesrunorna i "Släktforskaren" nr. 1/1988.

På årsmötet 16 mars 1988 kallades *Gunni Busck-Nielsen* till ständig medlem för sin tio-åriga verksamhet som sekreterare i föreningen.

På årsmötet 1986 *Lars-Johan Jansson* och *Gunvor Damstén* kallas till ständiga medlemmar såsom tack för deras långvariga och förtjänstfulla arbete i styrelsen, Lasse som viceordförande och researrangör och Gunvor som skattmästare och förare av medlemskartoteket.

På årsmötet 25 februari 1987 kallades *Erik Åström* till ständig medlem för mångårigt och förtjänstfullt arbete inom styrelsen, inte minst som ordförande för publikationskommittén.

Många medlemmar har under årens lopp dragit sina strån till föreningsstacken. Alla har inte fått plats i denna översikt, men ett stort och varmt gemensamt tack skall de ändå ha!

-----

forts. med nästa nr

Ur Släktforskaren 2/1993:

Gunni Busck-Nielsen (*dåvarande ordförande för föreningen*)

FÖRENINGENS 20-ÅRS JUBILEUM

I maj i år passerade föreningen sin andra milstolpe. Detta högtidlighölls den 13 maj med uppvaktning vid föreningens "pappa" Gustaf Aminoffs och den mångårige ordföranden Nils Kocks gravar samt celebrerades dessutom med ett festmöte och en festsupé.

Jubileumsmötet hölls i Kampens servicecentrums blomsterdekorerade festsal, där festmarskalken Mikael Busck-Nielsen tog emot de inbjudna gästerna, föreningens hedersmedlem nummer ett, Ragnar Mannil med maka Ebba, samt ett tjugotal representanter från föreningens kontaktföreningar och -organisationer i Finland och Sverige. Programmet inleddes med ouvertyr spelad av de ryska musikerna Tatjana Kulikova och Alexander Kulikov. Därefter hälsade ordföranden Gunni Busck-Nielsen gästerna och mötesdeltagarna hjärtligt välkomna samt gav en överblick över föreningens gångna tjuugo år. Sedan anknöt han till en tidig hyllningstradition i föreningen genom att utdela en röd nejlika till var och en av de närvarande ursprungliga medlemmarna, Robert Hellman reciterade därefter finstämt Irma Hagströms festdikt från tio-års jubileet. I sitt briljanta festtal visade Georg Luther att reformatorn Martin Luther inte hade några ättlingar i Finland trots att idoga försök har gjorts att bevisa det motsatta. Paret Kulikov avslutade det förberedda programmet med att spela Sibelius "Romance" och Blochs "Nigun", varefter föreningen hedrades med många vackra ord och fina gåvor från gästernas sida. En förteckning över gåvorna, främst böcker, finns på annan plats i denna tidskrift.

Den officiella delen av tjuugoårs-jubileet följdes sedan av en festsupé i SAS Royal Hotels stora matsal, där ett åttiotal medlemmar och gäster deltog. Den goda maten, bestående av laxrullader med örtsås, inbakad renfilé med tranbärsbayonne och pocherade päron med rabarbercoulis, den högtidliga stämningen, accentuerad av festmarskalkens myndiga ledning och de prominenta gästerna, utgjorde ramen för en fin fest, där alla synbart trivdes väl och stämningen blev angenäm och hjärtlig. Till högtidligheten bidrog även att hedersmedlemmen Ragnar Mannil och fru Ebba i år firade jämna födelsedagar, vilket gav föreningen anledning att uppvakta dem med blommor och inbetalning till "Ebba och Ragnar Mannils Fond", upprättad av Svenska Folkskolans Vänner för att stöda det bildningsarbete SFV utför.

Föreningen har sålunda nått vuxen ålder och har alla möjligheter att även uppnå mannaålder, om vi alla fortsatt visar vårt intresse och deltar aktivt.